

Klima- og miljødepartementet
Postboks 8013 Dep.
0030 OSLO

Vår ref.
25/05853-4

Deres ref.

Dato
11.12.2025

NMBUs innspill til ny plan for Oslofjorden

Innledning

Norges miljø- og biovitenskapelige universitet (NMBU) har brede fagmiljø med omfattende forskning og utdanning som griper tak i alle de fire fokusområdene i tiltaksplanen for Oslofjorden. Det er bra å se at tiltak iverksettes for få en ren og frisk fjord med et aktivt friluftsliv.

Veien til en frisk fjord er lang. Vi vet ikke alt om fjorden, men nok til å handle. I den nye tiltaksplanen for Oslofjorden trengs det en forsterkning av tiltak, og mer kunnskap om effekter av pågående og foreslåtte tiltak. Dette betinger en sterkere koordinering av statlig, privat og frivillig sektor, samt forskning/akademia.

Tiltak må justeres underveis – i en tilpasset, målstyrt forvaltning. Det må framskaffes og settes indikatorverdier som viser når fjorden er friskmeldt (målkriterier). Forskning og overvåking er avgjørende for å se om vi er på rett vei med tiltakene, og for å sikre støtte i befolkningen og hos politikere.

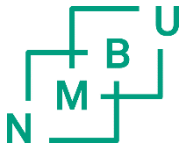
I det følgende tar vi for oss ulike fokusområder og behov for forskning og tiltak der.

1. Fokusområde avløp og overvann

Helhetlig overvannshåndtering som nøkkel for bedre vannkvalitet i Oslofjorden

Integrering av grønnstruktur, blågrønnstruktur og blågrønn infrastruktur i planleggingen, basert på byøkologiske prinsipper, er en forutsetning for å oppnå både lokal klimatilpasning og bedre vannkvalitet i Oslofjorden.

Det er et økende behov for å etablere effektive og bærekraftige løsninger for overvannshåndtering i urbane områder. Separering av fellesledninger for spillvann og overvann er en anbefalt strategi, men innebærer betydelige kostnader. Som et alternativ bør overvann i større grad håndteres gjennom åpne, naturbaserte løsninger, som vegetasjonskledte grøfter, regnbed samt tørre og våte fordrøyningsbassenger.

For å oppnå ønsket effekt på vannkvaliteten i Oslofjorden må overvannshåndteringen planlegges helhetlig. Det krever overordnede planer som viser vannets bevegelse gjennom hele nedbørsfeltet – fra lokale delområder til større felt som leder vannet mot fjorden. En sammenhengende tilnærming forutsetter konsekvent implementering av Treleddsstrategien, og ikke sporadisk anvendelse. Videre må krav til blågrønn faktor (BGF) følges opp, og overvannet bør betraktes som en ressurs i byutviklingen. Gjenåpning av urbane vassdrag gir økt kontroll over vannkvalitet og muliggjør tiltak som tilbakeholdelse, sedimentering og meandring i flate områder. Dette reduserer tilførsel av forurensning og partikler til Oslofjorden. Det er avgjørende å avsette tilstrekkelig areal til vannets naturlige bevegelse gjennom nedbørsfeltet, ved hjelp av tydelige bestemmelser i arealplanleggingen på både kommuneplan- og reguleringsplannivå. Merverdien av en slik tilnærming er betydelig: redusert forurensning til fjorden, økt biologisk mangfold, forbedret folkehelse gjennom grønnere bymiljøer, samt styrket opplevelseskvalitet. Helhetlig planlegging er avgjørende og bør prioriteres fremfor fragmenterte løsninger på enkeltstående tomter.

Styrke kunnskapsgrunnlaget om de reelle utslippene fra alle typer renseanlegg, deres ressursgjenvinningspotensiale og kostnader

Vi har lite kunnskap om lekkasjer og overløp i avløpsnett, og hvilken betydning dette har for den totale forurensningsbelastningen. Mye tyder på at en stor andel av forurensningen “forsvinner” i transportsystemet, før det når frem til renseanlegget. Likevel planlegges stadig større renseanlegg med tilhørende ledningsnett. Kildeseparerte avløpssystemer er et alternativ som gjør det mulig å fange opp N og P ved kilden og på denne måten redusere tap i ledningsnett og redusere behovet for ombygging av renseanlegg. Flere større anlegg er etablert i Helsingborg, Hamburg, Paris, Sneek, Gent. I Norge er det svært liten kunnskap om de mulighetene disse løsningene gir. I et nylig gjennomført prosjekt har vi vist hvordan Lunner kommune kan redusere utslippene og samtidig spare 200-300 mill.NOK, dersom de tar i bruk kildeseparerte avløpssystemer i de nye, planlagte boligfeltene.

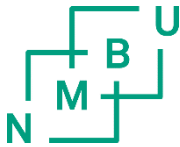
Bruk av metanol til nitrogenrensing.

NMBUs forsøk viser at en betydelig andel av metanolen som brukes til nitrogenrensing ved renseanleggene slippes ut i Oslofjorden. Ut fra laboratoriesimuleringer har vi også påvist en effekt av metanol ved 10 % av tillatt utslipp, og at metanolen kan omdannes til klimagassen metan. Vi har også vist at ved metandannelse fikseres nitrogen tilbake. Slik vi ser det, er kunnskap om disse prosessene viktig for en helhetlig tiltaksplan for å redde Oslofjorden.

2. Fokusområde vassdrag og jordbruk

Styrke kunnskapsgrunnlaget om vassdragenes rolle som kilde og sink for næringsstoffer og miljøgifter

Vassdragene som drenerer til Oslofjorden er dynamiske og aktive systemer som både holder tilbake og omsetter næringsstoffer, miljøgifter og løst

organisk materiale (DOM). For å forstå effekter av tiltak på land for Oslofjorden, må prosesser i innsjøene kobles på. Innsjøene fungerer som fangdammer, men retensjon påvirkes av klima, oksygenforhold og stoffspesifikke mekanismer. Kunnskap om nitrogenomsetning under norske forhold er særlig mangelfull. Økt DOM bidrar til formørking av kystvann og økt transport av organisk bundet nitrogen, kvikksølv og andre miljøgifter som har stor innvirkning på levekårene for livet i Oslofjorden. For å utvikle gode kilderegnskap og en helhetlig forståelse, er det behov for økt kunnskap på dette området.

Vassdragenes rolle som økosystemer og grønne korridorer

Det er mye fokus på kantskogens og vassdragenes rolle som buffer og transportåre for fosfor og nitrogen. Vi må heller ikke glemme at de grønne korridorene er viktige økosystem i ellers ofte monotone og artsfattige jordbruks- og bylandskap, og slik sett har en verdi for naturmangfold også. Bedre virkemidler for reetablering av kantskog, bredere kantskogbelte og meandring av bekkeløp trengs for å nå vannforskriftens mål om god økologisk tilstand i vassdrag som drenerer til Oslofjorden

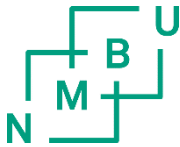
3. Fokusområde fiskeri

Fagmiljø ved NMBU stilte seg bak innføringen av de tre store nullfiskeområdene, og restriksjoner på yrkes- og fritidsfiske (stang-/sportsfiske) i og utenfor nullfiskeområdene.

Fagmiljø ved NMBU mener likevel at dette ikke går langt nok i å regulere og kartlegge fritidsfisket utenfor nullfiskeområdene, og at det er behov for:

- (i) mer detaljerte fiskeregler med bruk av kvoter, sesonglengde, minimums- og maksimumsmål for arter som eksempelvis sjørørret.
- (ii) informasjon ut til fiskerne.
- (iii) fiskeregler må følges opp med kontroller.
- (iv) å etablere et sportsfiskeregister (a la hummerfiskerregisteret), for å kunne kartlegge fangster og fiskerne.
- (v) fortløpende overvåking og evaluering av både økologiske og sosiale konsekvenser av de reglene som innføres.

Både de økologiske og sosiale effektene av nullfiskeområdene og fiskeregler må dokumenteres, både av hensyn til kunnskapsgrunnlaget for forvaltning av fjorden og for formidling av effekter til allmenheten. For å kunne gjøre dette trengs det midler og dispensasjon fra forbudene til forsknings- og overvåkningsformål. Det bør også vurderes om det i enkelte tilfeller skal gis dispensasjoner fra fiskeforbudet for barn og unge når de deltar i organiserte aktiviteter som stimulerer til naturkjennskap og overføring av fisketradisjoner. Det vil være avgjørende at yngre generasjoner aktiveres og involveres i dokumentasjonen av en fjord som restitueres! Gjennom slik førstehånds erfaring vil vi oppnå en generasjon som opplever at vernetiltak hjelper og som vil forstå og ønske en mer bærekraftig bruk av fjorden framover, som trolig vil innebære et betydelig mer regulert fiske enn hva vi har hatt tidligere.

Fiskeregler bedre tilpasset bestandssituasjonen for sjørret

Fagmiljø ved NMBU er bekymret for at det ikke foreslås strengere regulering av sjørretfisket i områdene utenfor nullfiskesonene. I disse områdene vil vi kunne forvente et økt fisketrykk etter innføring av nullfiskesonene. NMBU understreker at sikker kunnskap om status for sjørretbestanden i fjorden mangler. Vitenskapelig råd for lakseforvaltnings vurdering for sjørretbestandene i Oslofjorden, samt den nylig publiserte Tilstandsrapport for Oslofjorden (Frigstad et al 2024), bygger på et svært mangelfullt datagrunnlag, noe som også ble tatt fram av Tor Atle Mo (pensjonert seniorforsker i NINA) på NMBUs seminar «Sjørret i Oslofjorden» den 7.april 2025¹ Vi kan ikke se at det finnes data som tilsier at sjørretfisket er et bærekraftig fiske eller at tilstanden for bestanden er god, slik Miljødirektoratet hevder. Vi vil foreslå at det utredes et strengere reguleringsregime for sjørretfiske i sjøen (for de fleste sjørretene i Oslofjorden fanges i sjøen) hvor blant annet sesonglengde, fangstbegrensninger (f eks maksimum én fisk høstet per dag per fisker) og justering av minimumsmål til 45/50 cm samt innføring av maksimumsmål (eks. 55/60 cm) vurderes. Også for andre arter må det vurderes mer differensierte fiskeregler som eks. minstemål, maksimumsmål og kvoter.

Kunnskap om fiskerne, sosiale og økologiske konsekvenser

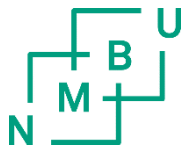
Vi mangler også basiskunnskap og status om sportsfiskerne som hvor mange de er, hvor de fisker, hvor mye fisk av hver art de tar, og deres rekreasjonsverdi. Et obligatorisk fiskerregister på lik linje som for hummerfiske vil kunne gi muligheten for å samle kostnadseffektive, og nødvendige data over år om fiskerne og deres fangst. Slike registre eller fiskeravgiftsregistre finnes for laksefiske i Norge, samt saltvannsfiske i flere andre land, inkludert Danmark. Dette er et behov over hele landet, men kunne vært prøvd ut som et pilotprosjekt i Oslofjorden, med gratis registrering etter modell fra hummerfisket.

De foreslåtte tiltakene vil ha omfattende konsekvenser, spesielt for de mange sportsfiskere som bruker Oslofjorden. NMBU har nylig gjennomført en spørreundersøkelse som del av forskningsprosjektet MAREA Naturregnskap i Oslofjorden. Der vi fått svar fra 1127 personer som fisket i Oslofjorden mellom 2014 og 2025. 40% sier de vil slutte med sportsfiske i Oslofjorden når de nye nullfiskeområdene innføres. Av de som sier de vil slutte med fiske i Oslofjorden vil 70% finne andre steder å fiske, inkludert ferskvann. 30% vil slutte med fiske totalt. Høyest andel av de som slutter med fiske i fjorden finnes i dagens nullfiskeområder, men det er også folk med kommende åpne områder som vil slutte. Blant de som per i dag fisker i det som er nullfiskeområder sier relativt mange (25%) av de vil fortsette fisket i nullfiskeområdene.

Det er viktig at de sosiale konsekvensene som fiskernes tilpasninger og endret rekreasjonsverdi kartlegges over tid. Nullfiskeområder og strengere fiskeregler vil også få økologiske konsekvenser på åpne områder i fjorden og i ferskvann ved at fiskerne må flytte på seg, og dette må overvåkes og evalueres underveis. Økt oppsyn, informasjon og håndheving av fiskeregler trengs både i og utenfor

¹

https://youtube.com/playlist?list=PLwRnrt1PUCuVVDvpscrx_8OeGLsRv5s_3&si=1z xu6AOGi2uZ_xy

nullfiskeområdene. Det trengs altså en overvåking og følgeforskning på fisk, fiskere og økosystem.

4. Fokusområde Arealplan/strandsone

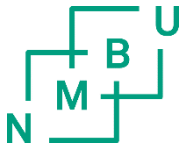
Styrke byggeforbudet i strandsonen

Oppfølgingen av Tiltaksplanen for Oslofjorden viser at tiltaket “Strengere praktisering av byggeforbudet i strandsonen (T59) i liten grad følges opp av kommunen, hvor flaskehalsen som det vises til er politisk vilje. Vi har hatt et generelt byggeforbud i strandsonen definert som 100-metersbeltet siden 1965, men både generell erfaring og forskning viser at forbudet uthules både gjennom dispensasjoner og planer. I 2008 ble byggeforbudet gjennom plan- og bygningsloven (pbl) stramma inn for å forsøke å bremse nedbygginga av 100-metersbeltet langs sjøen, der det i prinsippet skal være byggeforbud (pbl § 1-8). I tillegg ble Statlige planretningslinjer for differensiert strandsoneforvaltning i 2021, hvor Oslofjorden er den strengeste sonen. På tross av disse endringene fortsetter nedbyggingen langs 100-metersbeltet, også i [Oslofjorden \(Baldersheim 2021\)](#).

Det sies ofte at det er praktiseringen av regelverket det er noe i veien, ikke selve regelverket. Når byggeforbudet uthules gjennom både planer og dispensasjoner i så stor grad som det gjør, også i Oslofjorden, er det grunn til å stille spørsmål om det kreves også endringer i regelverket. Når det gjelder arealplanleggingen kan kommunene i prinsippet legge ut områder i 100-metersbeltet for utbygging, men fra 2008 må kommunene tegne inn annen byggegrense mot sjø nærmere enn 100-meter. Lov og retningslinjer sier imidlertid lite om hvordan kommunene skal tegne inn annen byggegrense, utover at man skal ta hensyn til lovens overordnede formål, at det skal tas “særlig hensyn til natur- og kulturmiljø, friluftsliv, landskap og andre allmenne interesser” (pbl § 1-8, 1. ledd). Behovet for klarere statlige føringer for kommunal planlegging og annen byggegrense ble dokumentert i forskningsprosjektet PlanCoast, fordi «annen byggegrense» har potensial til å uthule byggeforbudet. ([Stokke og Hage 2021](#)).

Videre viser både oppfølgingen av Tiltaksplanen for Oslofjorden og forskning at det er behov for å stramme inn kommunenes adgang til å gi dispensasjoner til utbygging i strandsonen. Sivilombudets undersøkelse av dispensasjoner i strandsonen i kommunene Lindesnes, Askøy og Kragerø avdekket bekymringsverdige funn. Undersøkelsen viste blant annet at 85 % av dispensasjonssøknadene innvilges og at vedtakene inneholder mangelfulle vurderinger og begrunnelser (ibid.). En oppfølgende masterstudie på NMBU av Færder kommune viste tilsvarende tall (84 %) (Korsvoll 2021).

Forskningen viser imidlertid at det er store forskjeller mellom kommunene i planlegging og dispensasjonspraksis i strandsonen, og det behov for mer forskning på hva som kjennetegner kommuner som følger opp byggeforbudet og kommuner som ikke gjør det. I tillegg er det behov for mer forskning på Statsforvalten sin rolle, både når det gjelder formidling og veiledning til kommunene, men også kontroll-funksjonen gjennom innsigelses-instituttet til kommunale planer og i forhold til klageadgang til dispensasjonsvedtak.

Bedre vern av fjæresonen og gruntvannsområder

I oppfølgingen av Tiltaksplanen blir det også pekt på manglende sikring av viktige naturforekomster i sjø. Mange av disse ligger i fjæresonen og i gruntvannsområder, og i Oslofjorden er bl.a. ålegras en nøkkelart. Disse områdene har imidlertid ikke noe formelt vern, selv om kommunene kan sikre disse gjennom arealformål natur med bestemmelser og hensynssoner gjennom retningslinjer. Det er imidlertid varierende praksis hvordan kommunene følger opp dette, noe det er behov for mer forskning på. En studie av strandsoneforvaltningen viste at utbygging i strandsonen på land påvirker arealbruken i sjø, ved at flere hytter og hus gjerne også fører til flere brygger og småbåthavner. Disse blir gjerne bygd i lune bukter og vikar som er viktige for ålegrasenger ([Stokke et al. 2012](#)).

I rapporten over gjorde vi bl.a. en undersøkelse av kommunale planer i sjø, og i hvilken grad kommuner beskytter marin natur. Studien viste varierende praksis. Det er behov for nyere og mer systematisk forskning på hvordan kommuner og andre aktører beskytter ålegrasenger og andre viktige marine gruntvannsområder gjennom kommunale planer etter pbl, samt hvordan håndteringen av naturmangfoldloven praktiseres.

5. Forurensning og patogener

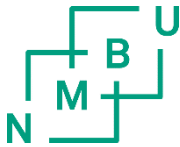
For at vi skal kunne identifisere målrettede tiltak som kan forbedre miljøhelsen i fjorden må det fremskaffes mer kunnskap om forurensning (fremmedstoffer og biotoksiner), forekomst av sykdomsfremkallende agens, endring i tilgang på ernæringskilder og helsetilstand hos marine organismer og variasjoner i artsmangfold.

Identifisere sammenhenger mellom kilder, konsentrasjoner, transformasjoner og transport av miljøgifter med fokus på den total belastning av flere stressorer uten fiske.

Vi er enige i de fire prioriteringsbehovene fra Direktoratet. Punktet om avløp bør utvides til å omfatte ulike kilder til forurensning (eks, utslipp, mudring, dumping etc).

Det er et klart behov for å identifisere effekten av nullfiske, men fortsatt også stort behov for kunnskap om effekt av andre faktorer som miljøgifter og oppvekstsvilkårene for fisk. Det at det ikke er fiske bør utnyttes til å identifisere effekt av andre faktorer internt mellom områder i fjorden. Det er interessant at kondisjon på torsken varierer mellom ulike områder i fjorden. Konsentrasjon av enkelte miljøgifter varierer også mellom ulike deler av fjorden, både i fisk, i sedimentprøver og i vannprøver. Konsentrasjon av flere tungmetall er forskjellig i bunnvann og overflatevann (siste års målinger fra fakultet for miljøvitenskap og naturforvaltning, NMBU). Det er kjent at fjorden har flere anoksiske områder innenfor ulike terskler.

Det er behov for økt kunnskap om hvordan miljøgifter endres kjemisk etter tilførsel og hvordan anoksiske vannkvaliteter påvirker dette i forhold til oksygenrikt vann, videre knytte dette til hvordan vann blandes (anoksiske lommer blandes med oksygenrikt vann) og transport utover i fjorden. Koble kilder, kjemiske transformasjoner, transport og endringer til opptak og helse på

fisk. Videre hvordan ulike stoffer påvirker næringsorgansimene til torsk i tillegg til selve torsken. Den totale effekten av flere miljøgifter må få større fokus og ikke bare grenseverdier for enkeltstoffer.

Behov for forsterket overvåkning av miljøgifter og fiskepatogener i et klima i endring

Undersøkelser i våtmarksområdet Viksfjord, ved utløpet av Numedalslågen i Vestfold har påvist vekst av sykdomsfremkallende bakterier som vokser i symbiose i form av biofilm på Grønnalger (Lurv). Disse makroalgene populært kalt Lurv øker i omfang i Norge, og trives i områder med høyt innhold av næringsstoffer som bl. annet Fosfor (P) og Nitrogen (N). Det er sannsynlig at økt nedbør, påfølgende økte tilførsler av næringsstoffer som P og N i kombinasjon med lokale hydrodynamiske forhold kan påvirke marine og anadrome fiskepopulasjoner negativt i Oslofjorden. Denne effekten kommer i tillegg til kjente påvirkninger på marint liv som overfiske, habitatsforringelse, offentlige utslipp og avrenning fra jordbruk.

Enkelte av de patogene bakteriene som er påvist er termofile mens andre psykrofile, noen trives i ferskvann, andre i brakkvann og saltvann. Enkelte er fiskepatogene eller kan påvirke annet marint liv, mens andre igjen kan påvirke og skape sykdom hos mennesker. Det er lite kjent hvor stor utbredelse dette har i Oslofjorden, og hvilken effekt et varmere og våtere klima utgjør på denne problemstillingen.

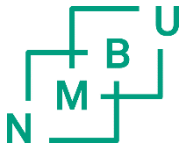
Oslofjorden har ifølge nyere NIVA og OSPAR-rapporter et økt nivå av miljøgifter som bl. annet PCB og Kvikksølv. Dette er fremmedstoff som er kjent for å påvirke immunrespons negativt hos mange arter og levende individer. Det er behov for ny kunnskap om hvilken effekt et varmere og våtere klima har på virulens fra mikroorganismer og bioakkumulering av miljøgifter i økologiske nisjer og næringskjeder i Oslofjorden. Spesielt viktig kunnskap er de samlede påvirkningene, og kunnskap om biologiske effekt markører (BEM). Med utgangspunkt i en baseline, kan slik ny kunnskap svare ut i hvilken grad de forskjellige påvirkningene utgjør en risiko, enten hver for seg eller samlet.

6. Naturrestauring

De fleste tiltak som er i gang eller planlagt fokuserer hovedsakelig på rent vann. Men man bør også se på tiltak som å enten fjerne forurensede bunnsedimenter, eller dekker over disse for en ny start da det fra naturen sin side vil ta veldig lang tid å dekke over forurensede bunnsedimenter. Etablering av ålegrasenger, tareskog mm er også tiltak som bør vurderes, med støtte av forskningsresultater på effekten av disse.

7. De u-overvåkede vannkildene

Grunnvannets bidrag til elver og bekker som drenerer til Oslofjorden er svært dårlig kartlagt, og enda dårligere kartlagt er bidraget av grunnvann direkte til Oslofjorden. Fordi dette ikke har vært kartlagt eller overvåket vet man heller

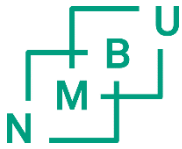
ikke om det har skjedd noen endringer over tid. Vann som infiltrerer i jorda, kan ha en oppholdstid i grunnen fra dager til 100 vis av år, så generelt er vannkvaliteten vi måler på i elvene basert på en lang historie og virkning av tiltak kan ikke nødvendigvis observeres på kort tid. Grunnvannskvaliteten er sterkt påvirket av den naturlige berggrunn og menneskelig påvirkede områder (de som er omtalt over som landbruk og avløp), men også forurensset grunn (de som er kartlagt finnes i Miljødirektoratets grunnforurensningsdatabase). I stort sett alle kommuner finnes nedgravde (tildekkede), deponier med historiske forurensninger; organiske miljøgifter (forbudt i dag, de som bare delvis er forbudt: PFAS), tungmetaller, mm. Oppfølgingen og krav som stilles til behandling og overvåkning av sigevann er svært ulik, avhengig av hvem som er eier, og om det i det hele tatt er noen kontroll av hvor sigevannet strømmer. Landsdekkende grunnvannsnnett (LGN), har hatt overvåking av grunnvannsbrønner i ikke menneskepåvirkede områder matet av nedbør. Disse gir en god indikasjon på bakgrunnsverdier for en del områder, men er ikke på langt nær dekkende for all geologi som bidrar til vannkvaliteten i ulike områder (en del bergarter bidrar til forurensning og utlekking av bl.a. uran, kadmium), og de menneskepåvirkede områdene, har ingen kontinuerlige måledata. Deponiene (aktive og avsluttede – men fortsatt lekkende) med krav til overvåkning av sigevann har krav til utslipp til resipient eller føres til konvensjonelle kloakkrenseanlegg som ikke er designet for rensing av miljøgifter som kan finnes i sigevannet.

Numeriske prosessbaserte modeller av vann og stofftransport kan gi bedre kunnskap om effekt av tiltak. Gode modeller krever god forståelse og kunnskap om grunnforhold og gode data for kvalitetssjekk både på driver siden (vær) og responsen (f.eks. vannkvalitet). Det er ikke realistisk å modellere store nedbørfelt med denne type detaljnivå, men slike modeller kan brukes på mindre nedbørfelt for å forstå prosessene som påvirker næring-forurensningstransport, og effekt av tiltak beskrevet over. Slike modellverktøy finnes, men de må brukes mer i Norge.

8. Samfunnsmobilisering for Oslofjorden

Vi stiller oss i tillegg bak innspillet fra partnerskapet Fjorden Vår, som vi er en del av, om at den nye planen for Oslofjorden må legge større vekt på bred samfunnsmobilisering. Partnerskapet Fjorden Vår mener at etableringen av en operativ innsatsgruppe vil være et viktig grep for å mobilisere, koordinere og utløse innsats fra innbyggere, sivilsamfunn og næringsliv. En slik funksjon vil styrke gjennomføringskraften i planen og sikre bedre kobling mellom offentlig ledelse og samfunnets samlede ressurser. Partnerskapet Fjorden Vår anbefaler videre at regjeringen går i dialog med innbyggere, næringsliv og sivilsamfunn om å etablere et målrettet samfunnsoppdrag for Oslofjorden, inspirert av EUs mission-rammeverk.

Ved NMBU har Stian Stensland koordinert arbeidet med innspillet, og følgende fagpersoner vært involvert i utarbeidelsen av høringssvaret:
Fakultet for realfag og teknologi: Arve Heistad

Fakultet for landskap og samfunn: Ingrid Merete Ødegård og Knut Bjørn Stokke

Fakultet for kjemi, bioteknologi og matvitenskap: Knut Rudi

Veterinærhøgskolen: Jan Ludvig Lyche, og Håkon Torsvik,

Fakultet for miljøvitenskap og naturforvaltning: Jan Vermaat, Jonathan Colman, Stian Stensland, Thronn Haugen, Trine Sogn, Gunnhild Riise, Hilde Nikoline Hambro Dybsand, Helen K. French, og Hans-Christian Teien

Med vennlig hilsen

Solve Sæbø
Rektor

Per Eirik Lund
Universitetsdirketør

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ikke håndskrevne signaturer.

Mottaker	Kontaktperson	Adresse	Post
Klima- og miljødepartementet		Postboks 8013 Dep.	0030 OSLO